

— Бълъ папагалъ ! рече Майориванкъ очуденъ.

— Ще размыслимъ работата може бы ?

— Извинете, мисъ Аннита. Поправямъ си погрѣшката: отивамъ на пазаря, и довечера ще имашъ най-хубавия бълъ папагалъ, който ся е виждалъ до сега въ Балтимора.

— На пазаря ли, Господине ! че кой ти каза че искамъ папагалы които ся продаватъ на пазаря ? Искамъ бългия папагалъ на мисъ Цецилія сестрата на полковника Персифера Антробисъ. На пазаря ! че за каква ма имате ? Да не бы да съмъ азъ таквасъ жена, на която поднасятъ каквы да сж папагалы ? Не, менъ ми аресва папагалътъ на мисъ Антробисъ. Перата му сж чудо бълмы; гласеть му важенъ и гжгивъ като на презвитеріанскій священникъ; той е папагалъ каквъто азъ искамъ, и ты, Джимъ, ако имашъ жестокость-та да ми откажешъ, ще умржъ отъ скърбъ.

— Но ако мисъ Антробисъ ся откаже да го продаде ? рече Джимъ.

— Тогази, Господине, повтори Аннита, ваша слугиня, не ся връщайте вече тука. Наистина, Джимъ, не та ли е срамъ за таквози прѣдположеніе ? какво ! общавашъ ми ся да убіешъ враговетъ ми безъ да измѣришь нито числото имъ нито опасность-та, и когато ти искамъ да ми купишь единъ папагалъ, предвиждашь че ще ти ся откажътъ да го продадътъ ? Че какво щѣше да бжде слѣдователно ако ти поищѣхъ, както на-